

Legile jertfelor (6:8 – 7:38)

În această subsecțiune sunt reluate jertfele prezentate în primele 5 capitole ale cărții. Nu este o simplă repetiție. Sunt multe elemente noi care nu se regăsesc în prima prezentare a jertfelor. De această dată autorul insistă pe ce anume se mânca din jertfe și cine anume avea acest drept. Deci, legile jertfelor au în vedere partea din jertfe ce se consuma ca și hrană.

1. Legea arderii de tot 6:8 - 13

Din arderea de tot nimeni nu avea dreptul să mănânce. Ea era în întregime a Domnului. Însă, autorul nu insistă pe acest aspect, ci ne prezintă dorința lui Dumnezeu ca focul să nu se stingă deloc pe altar. Este vorba de fapt de jertfa necurmată descrisă în Exod capitolul 29. Jertfa necurmată era compusă din două arderi de tot: una adusă dimineața și alta adusă seara. Astfel, pe de o parte, toate jertfele erau aduse între cele două arderi de tot, iar, pe de altă parte, focul ardea necurmat pe altar. Ce mesaj dorea Yahwe să transmită poporului prin această lege? Înainte să răspundem la această întrebare, să amintim faptul că aducerea jertfei necurmate a fost o condiție importantă pentru ca Domnul să poată coborî în mijlocul norodului. Dacă citim cu atenție Exod capitolul 40, vom descoperi condițiile ce trebuie împlinite pentru ca slava Domnului să coboare în Cort. Acestea sunt:

- Cortul să fie construit și asamblat după toate poruncile date de Domnul lui Moise;
- candelarele sfeșnicului să fie așezate;
- tămâia să ardă pe altarul de aur;
- arderea de tot să fie adusă pe altarul de aramă;
- Aaron și fiii lui să-și spele mâinile și picioarele în ligheanul dintre Cort și altar;

Dumnezeu a coborât într-un Cort funcțional. Faptul că jertfa necurmată face parte din lista condițiilor ce trebuia împlinite pentru ca Domnul să poată locui în Cort face ca importanța sa să crească în ochii noștri. Domnul putea locui în mijlocul poporului Său doar dacă focul ardea necurmat pe altar. Ce putea însemna acest lucru? Ne aducem aminte din capitolul 1 faptul că arderea de tot are două semnificații: ispășirea și dedicarea totală față de Domnul. Astfel, înțelegem în primul rând că un Dumnezeu sfânt putea locui în mijlocul unui popor care a păcătuit și care era vulnerabil față de păcat, doar dacă se găsea mereu pe altar un substitut în moarte. Mânia divină stârnită de păcatele lui Israel mistuia și jertfa de pe altar, și astfel poporul putea sta în prezența lui Yahwe fără să moară. Iar, în al doilea rând, înțelegem că Domnul va locui doar în mijlocul unui popor a cărui dedicare totală este constantă, este permanentă.

Nu la întâmplare atât jertfa de dimineață, cât și cea de seară erau arderi de tot. Nu la întâmplare toate jertfele din timpul zilei și toată grăsimea jertfelor de mulțumire erau aduse între două arderi de tot. Arderea de tot simboliza dedicarea totală a evreului, devotamentul său necondiționat față de Domnul. Deci, slava lui Dumnezeu putea locui doar în mijlocul unui popor a cărui inimă era toată a Domnului, indiferent de prețul plătit, indiferent cât de mult trebuia să ardă pe altarul jertfirii de sine. Necurmat! Necurmat! Necurmat! Nici o secundă nu putea fi închinată altcuiva decât Domnului. Și ziua, și noaptea, evreul trebuia să

se afle într-o neîntreruptă dedicare față de Domnul. Mereu trebuia să fie la dispoziția Lui și să-I spună: „Iată-mă! Vorbește, căci robul Tău ascultă!”. Doar trăită în acest fel, viața poporului Israel putea fi o jertfă de bun miros înaintea Domnului.

Din arderea de tot nimeni nu avea voie să mănânce. Ea ardea în întregime pe altarul Domnului. Doar Domnul avea voie să se „înfrupte” din încântătoarea viață de ascultare a lui Israel. Dreptul de a Se bucura de închinarea lui Israel Îi revenea Domnului. El îl crease pe Israel, El îl răscumpăraseră, El îl curățiseră, El îi oferise puterea de a împlini poruncile. Totul era doar lucrarea mâinilor Lui. Era rodul trudei Sale. Nimeni nu putea pretinde că i se cuvenea și lui să se bucure de viața de dedicare a lui Israel.

2. Legea darului de mâncare 6:14 – 23

Iată că la darul de mâncare trebuia ca și preoții să mănânce o parte: „*Aceasta este partea pe care le-am dat-o Eu din darurile Mele de mâncare mistuite de foc.*” Darul de mâncare, la fel ca arderea de tot, aparținea în întregime lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu avea dreptul să se bucure de închinarea și dedicarea evreului. Însă acum, Dumnezeu dăruia o parte și preotului. Preotul nu merita acea parte, ci o primea ca un dar nemeritat din partea Domnului. De ce făcea Dumnezeu acest gest?

În primul rând, Dumnezeu purta de grijă nevoilor biologice ale slujitorilor Săi de la Cortul Întâlnirii. Dumnezeu i-a pus deoparte ca să-I slujească necurmat. Tot El este Cel care Se îngrijește de împlinirea nevoilor lor. Iată că, încă din Vechiul Testament, este instaurat principiul ca în poporul lui Dumnezeu o parte să fie implicați full-time în lucrare, iar ceilalți, care se bucură de slujirea lor, să-i întrețină. Preotul, însă, trebuia să vadă partea din darul de mâncare ca venind din mâna lui Dumnezeu, și nu din mâna evreului. Astfel, preotul nu trebuia să devină dependent de ajutorul pământesc al oamenilor, ci să învețe dependența totală de Dumnezeu.

În al doilea rând, acțiunea de a mânca din jertfă avea anumite semnificații. Cum am comentat deja în primele capitole ale cărții, semnificația principală era aceea de a lua parte la ospățul bucuriei lui Dumnezeu față de închinarea evreului. Dumnezeu Se bucura nespus de mult atunci când evreul I se închina dintr-o inimă curată. Iată că Dumnezeu vrea să împărtășească această bucurie cu slujitorii Săi de la Cortul Întâlnirii. Dumnezeu nu poate ține această bucurie doar pentru Sine. El o împărtășește celor care slujesc la Cort și care-l ajută pe evreu să se închine Domnului. Atunci când preotul primea partea sa din darul de mâncare, el trebuia să vadă invitația lui Dumnezeu de a se bucura împreună cu El pentru închinarea sinceră a evreului. Adevărații slujitori ai Domnului trăiesc pentru bucuria lui Dumnezeu și se bucură de bucuria lui Dumnezeu pentru cei neprihăniți.

Darul de mâncare al unui preot avea ceva deosebit: trebuia ars în întregime pe altar. Autorul ne vorbește despre darul „*pe care îl vor face Domnului, Aaron și fiii lui în ziua în care vor primi ungera...*”. Însă, expresia din același verset (6:20): „*dar de mâncare veșnic*” ne sugerează că preoții trebuie să continue să-și aducă darul de mâncare din ziua ungerii în fiecare zi. Acest dar de mâncare ne aduce aminte de jertfa necurmată, deoarece jumătate era adusă seara, și jumătate dimineața, și era ars în întregime. Mesajul este clar: Domnul dorește o dedicare specială și totală, pe tot restul zilei, de la slujitorii Săi de la Cortul Întâlnirii. Dumnezeu cerea tuturor din popor să fie sfinți. Cu toate acestea, preoții aveau o funcție și o responsabilitate specială. Ei erau frunțașii poporului, ei erau cel mai aproape de Domnul, ei erau cei responsabili cu medierea relației dintre Yahwe și Israel; era necesar ca ei să fie niște modele și cei care să-L reprezinte cât mai bine pe Stăpânul lor de la Cortul Întâlnirii. Darul de

mâncare veșnic le aducea aminte preoților de această responsabilitate specială pe care o aveau înaintea Domnului și înaintea poporului.

De ce nimeni nu avea dreptul să mănânce din darul de mâncare al unui preot? De regulă, Dumnezeu Își împărtășea bucuria cu cei care mijloceau închinarea evreului. Pentru preot nu exista un alt mijlocitor. Era poate Marele Preot, mai marele preoților, dar în alt sens. Poate că răspunsul cel mai bun l-am putea găsi în a doua semnificație a acțiunii de a mânca din jertfă, semnificație pe care o vom dezvolta când vom comenta următoarele două legi.

3. Legea jertfei de ispășire și legea jertfei pentru vină 6:24 – 7:10

Preotul trebuia să mănânce din jertfa de ispășire. Era o invitație la masa bucuriei lui Dumnezeu care-l primea acasă pe fiul cel pierdut. Dumnezeu oferea cu bucurie iertarea, fără răceală și asprime. Inima Sa era plină de bunătate și îndurare și oferea din belșug și cu bucurie iertarea. Nu mai era loc de învinovățire și muștrare: fiul cel pierdut s-a întors acasă. Era momentul pentru un ospăț al bucuriei. Și la acest ospăț era invitat și mijlocitorul.

În același timp, mai era și o altă semnificație a invitației la masă, pe care ne-o descoperă Levitic 10:17: „*Pentru ce n-ați mâncat jertfa de ispășire într-un loc sfânt? Ea este un lucru preasfânt: și Domnul v-a dat-o ca să purtați nelegiuirea adunării și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului.*” Jertfa purta simbolic vinovăția evreului care o aducea. Prin faptul că mâncau din jertfă, preoții se făceau în chip simbolic părtași la slujba de a purta fărădelegea adunării și de a face ispășire pentru ea. Jertfa vorbea despre necesitatea unui substitut în moarte și în pedeapsă, iar preotul despre necesitatea unui substitut uman.

Însă, dacă sângele jertfei de ispășire se aducea în Cort, nimeni nu mai avea voie să mănânce din ea. Acest lucru se întâmpla fie cu ocazia unui păcat al Marelui Preot, fie cu ocazia păcatului întregii adunări, fie cu ocazia Zilei Ispășirii. Erau situații în care preoții nu se mai făceau părtași la slujba de a purta fărădelegea adunării. Aceste situații arătau limitele Cortului Întâlnirii în ce privește soluționarea problemei păcatului. Dumnezeu Își asuma responsabilitatea că va rezolva această problemă fără ajutorul vreunui om.

Pentru păcatul Marelui Preot se aducea o jertfă din care nu mai avea voie să mănânce nimeni. Pentru mijlocitor nu mai exista mijlocitor. Poate tocmai de aceea, din darul de mâncare al unui preot nu avea voie să mănânce nimeni, căci, de regulă, mijlocitorul era cel care era invitat la masa Domnului.

La prezentarea legii jertfei pentru vină, autorul subliniază: „*vita jertfită va fi a preotului care face ispășirea.*” (7:7b). Dumnezeu invita la ospățul bucuriei de regulă pe cel care-l slujea pe evreu la Cortul Întâlnirii. Cu siguranță că oricine se putea bucura de bucuria lui Dumnezeu de a-l ierta pe evreu, însă preotul care mijlocea această iertare avea onoarea unei părtașii privilegiate cu bucuria Domnului. Principiul este adevărat: cel care slujește un om se bucură mai mult de creșterea spirituală a acelui om decât un alt credincios care nu a prea intrat în contact cu omul în cauză. Slujirea semenilor ne apropie de inima lui Dumnezeu pentru semenii noștri. Dumnezeu este Cel care îi slujește și care lucrează permanent pentru vindecarea și creșterea lor spirituală. Slujind alături de Domnul sau lăsându-L pe Domnul să slujească prin noi, înțelegem mai bine truda și frământarea inimii lui Dumnezeu pentru sufletele eterne și ne putem bucura mai mult de roadele osteneții Domnului.

Aș mai comenta puțin afirmația din versetul 27: „*Oricine se va atinge de carnea ei va fi sfințit.*”. A fi sfințit înseamnă a fi pus deoparte. Cine se atinge de carnea jertfei de ispășire era pus deoparte, în chip simbolic, să poarte păcatele celui ce a adus jertfa. Or, lucrul acesta îl putea face doar preotul, cel care a primit de la Domnul slujba aceasta. De aceea, se luau

măsuri de precauție ca nimeni altcineva să nu se atingă de jertfa de ispășire. Ea trebuia mâncată într-un loc sfânt (în spațiul delimitat de gardul Cortului Întâlnirii, unde aveau acces doar preoții) și tot ce era stropit cu sânge trebuia spălat tot în curtea Cortului.

4. Legea jertfei de mulțumire 7: 11- 38

Sunt două întrebări care îmi vin în minte în legătură cu jertfa de mulțumire:

- Care este diferența între jertfa de mulțumire și jertfa pentru vină (din punctul de vedere al ritualului)?
- Era chemat și evreul care aducea jertfa să mănânce din jertfa de mulțumire?

Să comparăm ritualul jertfei de mulțumire cu cel al jertfei pentru vină:

Jertfa de mulțumire	Jertfa pentru vină
<ul style="list-style-type: none">• sângele stropit de preot pe altar de jur împrejur	<ul style="list-style-type: none">• sângele stropit de preot pe altar de jur împrejur
<ul style="list-style-type: none">• grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care ține de măruntaie; cei doi rărunchi și grăsimea de pe ei și de pe coapse și prapurul de pe ficat, să fie arse pe altar	<ul style="list-style-type: none">• toată grăsimea, grăsimea care acoperă măruntaiele, cei doi rărunchi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului să fie arse pe altar
<ul style="list-style-type: none">• pieptul ca dar legănat și spata dreaptă ca dar luat prin ridicare să fie ale preotului	<ul style="list-style-type: none">• vita jertfită va fi a preotului care va face ispășirea
<ul style="list-style-type: none">• cine va aduce Domnului jertfa lui de mulțumire, să aducă Domnului darul lui, luat din jertfa lui de mulțumire; să aducă cu mâinile lui ceea ce trebuie să fie mistuit de foc înaintea Domnului	<ul style="list-style-type: none">• —

Diferențele par ne semnificative. Poate că diferența esențială este tocmai aceea că, în cazul jertfei de mulțumire, și evreul mânca din jertfă. Deși capitolul 7 din Levitic ar sugera o

astfel de interpretare, și deși sunt unii teologi care susțin faptul că evreul era invitat să ia parte și el la ospățul jertfei de mulțumire (sau părășie), cu toate acestea pasajul despre legea jertfei de mulțumire mi se pare neclar. Ni se spune că jertfa trebuia mâncată în aceeași zi și că orice om curat poate să mănânce. Sunt indicii care ne sugerează că ar putea fi vorba despre cel care aduce jertfa, însă nu se specifică negru pe alb: „cel care aduce jertfa să mănânce și el din jertfa.”. Iarăși, un alt argument în favoarea interpretării de care eu încă mă mai îndoiesc, este faptul că, după ce ni se prezintă legea jertfei de mulțumire (7:11-21), la sfârșitul capitolului autorul specifică ce anume trebuia să mănânce preotul din jertfa de mulțumire (7:28-35). Astfel, ni se sugerează din nou că cel care este invitat la masa Domnului în 7:11-21 este chiar evreul, și nu preotul mijlocitor.

Ce implicații ar avea faptul că și evreul trebuia să mănânce din jertfa? Era un ospăț al bucuriei. Domnul Se bucura nespun de mult de închinarea evreului care aducea jertfa. El îl chema mai întâi pe mijlocitor să se bucure cu El (darul de mâncare, jertfa pentru păcat). Acum, la jertfa de mulțumire, Domnul îl invita chiar pe cel care aducea jertfa la ospățul bucuriei Sale. Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorea ca cel care se închina la Cort să cunoască bucuria lui Dumnezeu pentru el, și el să învețe să se bucure de bucuria lui Dumnezeu pentru el. Cunoașterea bucuriei și aprecierii lui Dumnezeu pentru el avea să-i umple sufletul de veselie și împlinire, avea să-l motiveze să continue o viață de sfințire și de bucurie. Bucuria lui Dumnezeu față de el oferea sens și semnificație vieții sale. Putea răspunde cu adevărat cu dragoste dragostei lui Dumnezeu. Închinarea sa umplea sufletul Creatorului de satisfacție și odihnă. Iată care ar fi implicațiile faptului că însuși evreul mânca din jertfa.

Pasajul 7:11-21 insistă pe condițiile pe care trebuia să le respecte cel care mânca din jertfa de mulțumire, indiferent dacă este vorba de evreu, de preot sau de amândoi. Jertfa trebuia mâncată în aceeași zi sau și a doua zi în unele cazuri, și cel care urma să mănânce trebuia să fie curat. Consecințele nerespectării acestor condiții erau extrem de grave: invalidarea jertfei și nimicirea celui necurat. De ce aceste reguli și de ce aceste consecințe?

Cred că Dumnezeu dorește să sublinieze prin aceste reguli cât de important este pentru El darul de mulțumire al evreului și că nu poate admite ca acesta să fie nesocotit. Dumnezeu dorea ca acțiunea de a mânca din jertfa de mulțumire să fie însoțită de o anumită atitudine. Evreul trebuia să ia parte efectiv la ospățul bucuriei lui Dumnezeu. Bucuria lui Dumnezeu pentru evreu era ceva extrem de important. Ea nu trebuia nici sfidată, nici nesocotită.

Dacă mâncai și a treia și a patra zi, deja mâncarea provenită de la jertfa se asemena cu o mâncare obișnuită. Dumnezeu nu dorea însă împlinirea seacă a unui ritual: să mănânci din jertfa. Dumnezeu dorea ca evreul să priceapă invitația Sa la ospățul bucuriei Sale și să intre efectiv în părășie cu simțămintele Sale pentru el. De aceea, jertfa trebuia mâncată în prima zi, și cel târziu în a doua zi. Dacă nu, jertfa era invalidată. Aducerea jertfei, lipsită de o atitudine corespunzătoare a inimii evreului, nu însemna absolut nimic înaintea Domnului.

Starea de necurăție era de asemenea incompatibilă cu respectul ce trebuia adus mesei Domnului. Iată că Dumnezeu cel Infinit, Creatorul cerului și al pământului, te invita la masă, dorea să cineze cu tine. Oare puteai veni la Casa Lui în stare de necurăție? Oare puteai să ai părășie cu El, sfidând regulile Sale cu privire la curăție? Pedepsa era extrem de gravă: moartea. Cel care nesocotea invitația Domnului la masa Sa se încărca cu o vinovăție imensă înaintea Domnului și trebuia nimicit din poporul său.

Observ faptul că, dintre toate legile jertfelor, Autorul dezvoltă cel mai mult legea jertfei de mulțumire. O explicație posibilă ar fi aceea că jertfa de mulțumire era jertfa cu cei mai mulți invitați la masă: și Domnul, și preotul, și evreul care aducea jertfa. Celelalte legi îi priveau în mod special pe preoți. Aceasta, însă (dacă într-adevăr și evreul mânca din jertfa), se adresa și poporului. Preoții erau tot timpul la Cort și obișnuiți cu regulile Casei. Evreii din popor erau mai expuși pericolului de a nesocoti lucrurile sfinte ale Domnului.

Prezentarea legii jertfei de mulțumire este întreruptă de pasajul care ne dezvăluie interdicția de a mânca sânge și grăsime. În ce privește sângele, interdicția era totală: nici un fel de sânge, fie că provenea de la un animal jertfit la Cort, fie că provenea de la un animal ucis acasă pentru a sluji ca aliment. Această interdicție este explicată în capitolul 17: „*Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el se face ispășire. De aceea am zis copiilor lui Israel: «Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge...»*” (17:11-12). Noul Testament ne explică faptul că nici un aliment nu este necurat în sine. Dar în Vechiul Legământ Dumnezeu dorește să transmită anumite mesaje extrem de importante pentru a pregăti venirea lui Mesia. Transmiterea acestor mesaje a fost posibilă prin instaurarea unor interdicții cu privire la alimente și aspectele exterioare. În cazul de față, era vital ca evreul să priceapă ideea de substituit în moarte, faptul că o altă viață se stinge pentru ca a sa să poată fi salvată. Or, sângele era cel care oglindea această viață, care substituia în pedeapsă viața evreului. Dacă evreii și-ar fi permis să mănânce sânge, acest mesaj ar fi fost umbrit. Sângele era pus deoparte ca să facă ispășirea. El nu putea fi folosit la altceva, de exemplu la mâncarea banală din fiecare zi. Trebuia cultivat respectul pentru viața oglindită de sânge. Dacă sufletul animalului era în sânge, era o urâciune să te înfrunți din viața cuiva.

Mai greu este de înțeles interdicția cu privire la grăsime. Mai întâi, trebuie să lămurim dacă această interdicție se referă doar la carnea jertfită la Cort, sau și la carnea din casele evreilor. Pasaje ca 3:16-17 sau 7:24-25 ne sugerează că avem de a face din nou cu o interdicție totală. Cred că explicația trebuie căutată în expresia: „*Toată grăsimea este a Domnului.*” Probabil, tot pentru a cultiva respectul pentru ce este pus deoparte pentru Domnul, Dumnezeu extindea interdicția și față de grăsimea animalelor, care nu erau aduse ca jertfe la Cort. Respectarea acestei porunci îi aducea aminte evreului de grăsimea jertfelor care era doar a Domnului. Dar jertfa trebuia să oglindească viața evreului. Evreul își amintea că el este o jertfă vie și că este doar al Domnului. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, extinde unele din interdicțiile valabile la Cort și în afara sferei Cortului, tocmai pentru a-i aminti cât mai des evreului de anumite semnificații din Cortul Întâlnirii. Cu adevărat Yahwe este Pedagogul Desăvârșit.

Această paranteză cu sângele și grăsimea are, poate, rolul de a ne atrage atenția asupra semnificației acțiunii de a mânca sau a nu mânca ceva. Dumnezeu nu era interesat de respectarea unor reguli de genul: a mânca sau a nu mânca, ci de mesajul pe care trebuia să-l priceapă evreul, și de schimbarea inimii acestuia. Și această paranteză apare la mijlocul prezentării legii jertfei de mulțumire, tocmai pentru că Domnul pare a fi foarte interesat de această jertfă, singura la care participa și cel care aducea jertfa.

După această paranteză, Autorul revine la jertfa de mulțumire și specifică partea pe care trebuia s-o ia preotul: pieptul și spata dreaptă. Această specificație nu apare în cazul celorlalte jertfe din care mai mânca preotul (jertfa de ispășire și jertfa pentru vină). Acest lucru poate fi explicat prin faptul că și evreul mânca din jertfa de mulțumire. Partea Domnului fusese precizată cu exactitate în capitolul 3. Restul trebuia acum împărțit între evreu și preot. De aceea, capitolul 7 vine să clasifice care este partea preotului, înțelegându-se că ce mai rămânea era a evreului care aducea jertfa. Trebuie să recunosc faptul că interpretarea ce susține că și evreul trebuia să mănânce din jertfă se armonizează foarte bine cu foarte multe detalii legate de jertfa de mulțumire, și acest lucru pare să mă convingă de veridicitatea acestei întrebări. Cu toate acestea, mai persistă această întrebare în mintea mea: de ce a lăsat Dumnezeu ca acest lucru foarte important să fie dedus și nu l-a precizat în mod direct? Poate răspunsul se regăsește în slava lui Dumnezeu, care stă în ascunderea lucrurilor și în slava împăraților, care stă în cercetarea lor.

Jertfa de mulțumire ar evidenția cel mai bine faptul că viața de închinare a evreului era rodul lucrării harului lui Dumnezeu în El. Jertfa de mulțumire aparținea Domnului. El o

împărțea în trei: o parte pentru Sine, o parte pentru preot și o parte pentru evreu. Dacă evreul mânca partea sa în stare de necurăție trebuia nimic, căci jertfa de mulțumire era a Domnului (vezi 7:21). Deci, deși evreul aducea jertfa, ea era a Domnului. Și era absolut normal. El a creat toate animalele. Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. După ce poporul Israel și-a adus darurile pentru Casa Domnului, David s-a rugat: „Acum, Dumnezeul nostru, Te lăudăm și preamărim Numele Tău cel slăvit. Căci ce sunt eu și ce este poporul meu ca să putem să-Ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem. Înaintea Ta noi suntem niște străini și locuitori ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra și fără nici o nădejde. Doamne, Dumnezeul nostru, din mâna Ta vin toate aceste bogății, pe care le-am pregătit ca să-Ți zidim o casă Ție, Numelui Tău Celui Sfânt, și ale Tale sunt toate.” (1 Cronici 29:13-16).

La fel, viața de ascultare și închinare a evreului venea tot din Dumnezeu. Dumnezeu l-a creat, Dumnezeu l-a resturat, Dumnezeu a lucrat în El o atitudine sfântă față de Creator. Evreul înțelegea prin jertfa de mulțumire (sau părtășie) că toate performanțele și biruințele lui erau un har din partea Domnului și astfel, putea să învingă ispita mândriei descrisă în Deuteronom: „Când vei mânca și te vei sătura, când vei zidi și vei locui case frumoase, când vei vedea înmulțindu-ți-se cirezile de boi și turmele de oi, mărindu-ți-se argintul și aurul și crescându-ți tot ce ai, ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din țara robiei... vezi să nu zici în inima ta: «Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății.»” (Deuteronom 8:12-14,17).

x
x x

Vom analiza acum puțin ordinea în care ne sunt prezentate legile jertfelor. Este evident faptul că autorul nu mai păstrează nici ordinea din capitolele 1-6a și nici nu mai păstrează grupate jertfele de mulțumire și jertfele pentru păcat. El alege o altă ordine. Care să fie logica ce stă în spate? Observ o progresie. Legile jertfelor ne vorbesc despre ospățul bucuriei Domnului și invitații Săi la masă.

Legea arderii de tot ne aduce aminte că doar Domnul are drept să Se bucure de închinarea evreului, căci aceasta este rodul lucrării Sale. Legea darului de mâncare ne revelează faptul că Dumnezeu vrea să-Și împărtășească bucuria pe care I-o aduce închinarea evreului cu mijlocitorul acestuia, cu cel care-L slujește la altarul arderilor de tot. Legile jertfei de ispășire și a jertfei pentru vină pun în lumină faptul că Dumnezeu dorește să împărtășească cu preotul mijlocitor și bucuria pe care o are cu ocazia pocăinței evreului. Iar la legea jertfei de mulțumire, descoperim cum Domnul îl invită chiar pe evreu la ospățul bucuriei Sale. Domnul vrea ca evreul să cunoască bucuria Sa pentru el și dorește ca acesta să se bucure de bucuria lui Dumnezeu față de el.

Legile jertfelor aduc o nouă lumină asupra Cortului Întâlnirii. O primă imagine pe care am descoperit-o în capitolele 1-6a despre Cort era aceea a unui abator. Sfințenia lui Dumnezeu cerea mereu jertfe ispășitoare pentru cel păcătos. Cortul era astfel un loc al morții, un loc al sângelui, un loc sinistru, macabru. Însă, acum autorul insistă pe o altă imagine, și anume pe cea a banchetului. La Cort era un ospăț permanent al bucuriei lui Dumnezeu, ospăț la care era invitat atât preotul mijlocitor, cât și aducătorul jertfei. Cortul era un loc al bucuriei și al sărbătorii. Domnul era un Dumnezeu al bucuriei și al sărbătorii.